

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3596/2020
16.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле мал. АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ из ..., коју заступа Миле Ранкић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Бојан Тадић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда Београду Гж2 201/20 од 28.05.2020. године, у седници одржаној 16.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 201/20 од 28.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 329/19 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да на име свог доприноса у издржавању мал. АА плаћа месечни износ од 15% од своје зараде, коју остварује у ..., ..., ..., умањену за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од 28.11.2019. године, као дана подношења тужбе, па убудуће до 15. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице тужиле, с тим што је заостале доспеле рате дужан да исплати одједном. Ставом другим изреке, се преко досуђеног процента, а до траженог процента од 20% од зараде тужбени захтев тужиле одбија, као неоснован. Ставом трећим изреке, овом пресудом мења се пресуда Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Лазаревцу П2 515/13 од 20.06.2013. године, у ставу 4. изреке у погледу висине доприноса за издржавање малолетне тужиле. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 201/20 од 28.05.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетне тужиле преко досуђених ставом првим изреке 15% од месечне зараде, плаћа износ од још 5%, односно укупно 20% од зараде коју остварује у ...,, умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од 28.11.2019. године, као дана подношења

тужбе, па убудуће до 15. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице малолетне тужиле, с тим што заостале, а доспеле рате дужан је да исплати одједном у року од 15 дана. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде и обавезан тужени да тужилу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Другог основног суда у Београду, Судске јединице у Лазаревцу П2 515/13 од 20.06.2013. године, разведен је брак законске заступнице малолетне тужиле и овде туженог, малолетна тужилу је поверена на самостално вршење родитељског права мајци, а тужени обавезан да доприноси њеном издржавању у месечном износу од 7.000,00 динара, почев од 01.07.2013. године, па убудуће док за то постоје услови. Тужени је ову своју обавезу испуњавао. У тренутку када је донета претходна пресуда тужени је био запослен у ... и имао просечну зараду од око 40.000,00 динара, а од 15.10.2019. године запослен је у ... са месечном зарадом око 75.971,74 динара. Законска заступница малолетне тужиле је запослена у предузећу ... – ..., са просечном месечном зарадом око 37.000,00 динара. Законска заступница са малолетном тужилом, живи у породичној заједници са својим родитељима у делу куће површине око 60 м², за чије коришћење не плаћа трошкове комуналних услуга, већ само део за утрошену електричну енергију у износу од око 10.000,00 динара, и нема законску обавезу издржавања других лица. Тужени је засновао нови брак, супруга му је незапослена, а поред обавезе издржавања малолетне тужиле има и законску обавезу издржавања још једног мал. детета ГГ, рођене ... године. Живи са супругом и малолетном ћерком у изнајмљеном стану у ... за који плаћа закупнину 150 евра месечно, као и трошкове комуналних услуга грејања, струје и кабловске, у висини од око 100 евра месечно. Утврђено је да су потребе малолетне тужиле у односу на претходну пресуду када је имала само годину и по дана, а сада има осам година промењене, а односе се на исхрану, обућу, одећу, одржавање хигијене, плаћање куповине књига, школе ..., екскурзија и џепарца.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао тужиоца да доприноси издржавању малолетног детета месечно у износу од 15% од своје зараде умањену за порезе и доприносе и то почев од 28.11.2019. године, па убудуће, а имајући у виду све околности конкретног случаја, у складу са одредбом члана 164. Породичног закона.

Другостепени суд је закључио да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право и то одредбу члана 160. и 162. Породичног закона, па је приликом утврђивања висине месечног износа издржавања за малолетну ћерку оценио да ће с обзиром на критеријуме прописане за утврђивање висине износа издржавања износом од 20% од зараде туженог, коју остварује код послодавца месечно малолетном детету бити задовољене потребе, а имајући у виду утврђене потребе малолетне ћерке, породичне прилике и финансијске могућности законског заступника малолетне тужиље, тако и допринос мајке кроз свакодневно старање о детету.

Врховни касациони суд налази да је правилно другостепени суд применио материјално право при одлучивању које се односи на висину новчане обавезе туженог у издржавању малолетног детета које се ревизијом оспорава.

Сагласно члану 67. и 68. став 1. и 2. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр.18/05, 72/11 и 6/15), право и дужност родитеља је да се старају о деци, док према члану 73. и 160. став 1. Закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Према одредби члана 160. став 1. Породичног закона, висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања, и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна и о минималној суми издржавања, дефинисаној одредбом члана 160. став 4. истог закона. Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 2.), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 3.). Према члану 162. став 3. истог закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

По оцени Врховног касационог суда, супротно ревизијским наводима, нижестепени судови су правилном применом критеријума из цитираног члана 160. Породичног закона, адекватно утврдили месечне потребе малолетног детета. Сходно томе, другостепени суд је правилно одредио висину обавезе туженог да доприноси издржавању малолетне ћерке. Досуђени износ, уз допринос мајке, како у новцу, тако и кроз рад, бригу и старање које свакодневно улаже, неопходан је за издржавање заједничког малолетног детета, којим ће се омогућити најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ-дужник издржавања, овде тужени.

Наводи ревизије туженог којима се указује да је износ превисоко одмерен, односно да не одговара укупним потребама, као ни осталим околностима које се пре свега тичу могућности туженог, као дужника издржавања, су неосновани. Имајући у виду имовинске прилике тужиоца, његов животни стандард и остале утврђене чињенице, Врховни касациони суд налази да је тужени у могућности да доприноси издржавању малолетне ћерке са досуђеним износом, који неће угрозити његову егзистенцију и егзистенцију лица према којима има законску обавезу издржавања.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић